

De la fàbrica a la sala municipal.

► Nascut a Olot el 1948, Domene practica diferents disciplines, en especial la pintura combinada amb altres tècniques, però també la fotografia, la reprografia, les instal·lacions i l'escultura. Les seves obres s'estructuren en sèries temàtiques: des de l'any 2005 ha treballat de manera intermitent en la sèrie Cartes a Kurt Schwitters.

CASA DE LA PARAULA ► Quim Domene porta a Santa Coloma de Farners una cinquantena d'obres realitzades durant el confinament. Crítica i ironia segueixen essent els seus grans motors.

Surfejar a la vella Europa

QUIM DOMENE

QUIM DOMENE

► Casa de la Paraula, Sta. Coloma de Farners. Carrer Prat, 16. Fins al 30 de gener. Dill, dim i dg de 9,30 a 13,30 h. Dc, dj, div i ds de 9,30 a 13 h. I de 17 a 20 h.

EUDALD CAMPS

■ El títol de la darrera proposta de Quim Domene pot desconcertar: «Surfing Europe». Quina relació pot haver-hi entre aquest esport (indisolublement unit a la imatge estereotipada d'una certa Califòrnia) i el vell continent que encara se somia entre de la civilització blanca i universal? Una primera pista, la que faria referència a la disciplina aquàtica, ens la regalava Gilles Lipovetsky a *L'ère du vide* (1983): «El narcisisme no s'ha

d'identificar amb la falta de compromís polític; més àmpliament correspon [...] a la sobrevaloració concomitant de les qüestions subjectives. Windsurf, skate, Ala Delta, la societat actual és la del llicament, imatge esportiva que il·lustra amb exactitud un temps en el que la *res publica* ja no disposa de cap base sòlida».

La segona part del binomi que forma el títol, encara resulta més controvertida. En la època dels trencaments i dels conflictes interracials i religiosos (el ressorgiment del feixisme i de les diferents modalitats de fonamentalisme no és cap broma), el filòsof Hans-Georg Gadamer (va néixer amb el segle XX a Marburg) proposava en un dels seus llibres més lúcids (*L'he-*

rència d'Europa) una mena de sentit concèntric de la convivència basat en recuperar allò que ens ha ensenyat l'experiència estrictament individual (i que, paradoxalment, Lipovetsky criticava). La fórmula és aparentment simple: «Tots violem amb terrible freqüència, com a éssers humans, com a pobles i estats, les lleis de la convivència i, tanmateix, en la pròpia vida construïm una i altra vegada alguna cosa en comú gràcies a la bona voluntat del veí. Això ens sembla en general la mateixa tasca, i la diversitat de llengües europees, el veïnatge de l'Altre en un espai reduït i la igualtat de l'altre en un espai encara més reduït se m'apareix com una veritable empresa».

Convivència domèstica en l'època del pensament feble. Domene, en cada una de les seves obres (Fragments, en realitat, d'una mateixa obra en permanent construcció) sembla fer seva la defensa que feia el filòsof torinès Gianni Vattimo, precisament, d'aquesta modalitat d'ideologia dèbil en la qual «es permet la interpretació divergent d'un mateix fenomen i s'eleva la consideració del sentit comú, el sentir popular i els moviments socials davant dels partits polítics». El *collage*, en aquest sentit, seria molt més que un procediment artístic: és la única manera d'abastar l'inabastable a través d'unes imatges que, malgrat tot, mai ens acabaran de pertànyer.